

ת"פ 32301/08/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד קראעין

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 32301-08-16 מדינת ישראל נ' קראעין
תיק חיצוני: 521267/2014

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מוחמד קראעין

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם.

הנאשם מואשם בהחזקת סכינים בניגוד לדין, ולטענת בא כוחו הפרה המאשימה את חובת היידוע.

יצוין כבר עתה כי אין חולק שהמאשימה שלחה לנאשם מכתב יידוע טרם הגשת כתב האישום, ואולם לטענת ב"כ הנאשם, נוסח המכתב שנשלח אינו מקיים את הדרישות הקבועות בחוק.

בהתאם לסעיף 60 א לחוק סדר הדין הפלילי, על רשות תביעה אליה מועבר חומר החקירה לשלוח לחשוד הודעה על כך, אלא אם הוחלט על ידי פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות כי קיימת מניעה לכך.

בהתאם לחוק, רשאי החשוד בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה לפנות בכתב אל התביעה בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב האישום.

בעניינינו עיינתי במכתב היידוע אשר נשלח לנאשם, ובו נכתב כי תיק אשר צוין מספרו, בו נחקר כחשוד, הועבר לעיון התביעות. לצד זאת צוינה זכותו של הנאשם לפנות בכתב בכל בירור נוסף בעניין התיק לכתובת הרשומה במכתב, וכן לפנות בבקשה מנומקת בתוך 30 ימים להימנע מהגשת כתב האישום.

המכתב נשלח לנאשם בחודש פברואר 2016, ומאישור המסירה שהוגש לעיוני עולה כי הנאשם עצמו קיבל את המכתב ביום 16.2.16.

ב"כ הנאשם טוען כי המכתב לקוני ואינו מפורט, ולפיכך למעשה נמנעת מהנאשם יכולתו לדעת בפני איזו עבירה עליו

להתגונן ובאיזו עבירה מתכוונת המאשימה להגיש כנגדו כתב אישום.

לטענות ההגנה השיבה המאשימה כי המכתב אותו היא שולחת הינו מכתב סטנדרטי, וכי באופן פרטני הנאשם שבפניי נחקר בגין עבירה אחת בלבד במהלך חייו, הוא אף חתם על כתב ערובה אשר הוצג בפניי ובו מפורטת העבירה בגינה בסופו של יום הואשם, ולפיכך אין המדובר בחשוד אשר עלול היה להתבלבל ולא לדעת מה מיוחס לו.

כן נטען כי הנאשם יכול היה לפנות כאמור במכתב היידוע בכתב על מנת לברר פרטים הנוגעים לתיק הרלבנטי, אף בטרם הגשת בקשה להימנע מהגשת כתב אישום וכי הוא לא עשה כן.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את הפסיקה ואת דו"ח נציבת הביקורת על מערך התביעה, אשר את החלק הרלבנטי ממנו הגיש ב"כ הנאשם, איני מוצאת מקום לקבל את טענת הנאשם.

יובהר כי זכות היידוע קיבלה מעמד והוכרה בפסיקה כזכות מהותית של חשודים בטרם הגשת כתב אישום.

בהתאם לפסיקה מגוונת של בתי המשפט השונים, כאשר הפרה המאשימה את זכות היידוע, ניתן להורות על ביטול כתב האישום או על קיום השימוע בדיעבד, הכל בהתאם להחלטות השונות.

ככלל בתי המשפט העמידו לנגד עיניהם את זכויות הנאשם אל מול האינטרס הציבורי.

בעניינינו, כאמור, אין חולק כי הנאשם קיבל את מכתב היידוע, והמחלוקת הינה באשר לתוכן אשר לטעם ההגנה היה אמור להיות מפורט במכתב זה.

כאמור, לשון החוק אינה דורשת פירוט אלא הבהרה כי חומר החקירה הועבר וכי ניתן לפנות אל המאשימה בבקשה להימנע מהגשת כתב אישום.

עוד כאמור, בעניינינו מדובר במי שנחקר פעם אחת בחייו ולפיכך אף לא ניתן לקבל את הטענה כי לא ידע מדוע נשלח אליו מכתב היידוע ובאיזה עניין.

עיינתי בפסיקה אותה הגיש ב"כ הנאשם, ובעניין זה יצוין כי ככלל, רובה של הפסיקה עוסקת במקרים בהם כשלה המאשימה ולא שלחה כלל מכתב יידוע או כאשר לא הייתה הוכחה לקבלת המכתב על ידי הנאשם.

אף בפסק הדין בעניין **גרבר, בת"פ (מחוזי ירושלים) 20382-07-14**, אותו הגיש ב"כ הנאשם, צוין על ידי בית המשפט כי אין הוכחה למשלוח המכתב הרשום.

לפיכך, דבריו של בית המשפט באותו עניין בכל הנוגע ללקוניות של המכתב, הינם למעשה מעבר לצורך שכן כאמור לא הוכח כי המכתב התקבל או נשלח על ידי המאשימה.

עיינתי גם בחלק הרלבנטי של דו"ח נציבת הביקורת על מערך התביעה, ואולם ככלל מדובר בסוגיות הנוגעות לעצם קיום

השימוע ולחומרים להם זכאי החשוד בטרם השימוע.

כך, מפרט הדו"ח האם יש מקום למשלוח טיוטת כתב האישום ובאילו חומרים יינתן לנאשם לעיין.

אומנם הנציבה הביעה ביקורת באשר לפרקטיקה של התנהלות פסיבית של המאשימה, אשר מוסרת את עיקרי החשדות רק על פי בקשת חשוד ולא באופן יזום, ואולם ככלל אין המדובר כאמור בחובה של המאשימה.

בעניינו כאמור, נחקר הנאשם פעם אחת, היה עליו לדעת לפיכך באיזה תיק מדובר, הוא קיבל את מכתב השימוע ולא טרח לעשות אף לא מעשה מינימלי על מנת לברר מהן זכויותיו וכיצד יוכל לפעול על מנת להימנע מהגשת כתב האישום.

נוכח מכלול הנסיבות שלעיל, איני מוצאת כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה ולפיכך נדחית הבקשה.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ז, 14 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.